

Fakulta architektury ČVUT, atelier Ústavu

školní rok: 2019/2020

Jméno oponenta: Prof. Ing. arch. Petr Hruša

OPONENTNÍ HODNOCENÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

obhajoba této diplomové práce se koná dne: 15. ZÁŘÍ 2020

Téma diplomové práce: **MĚSTSKÁ TRŽNICE V PRAZE, Senovážné nám.**

Jméno a příjmení diplomanta: **Bc. Josef Holeček**

Jméno vedoucího diplomové práce: **MgA Ondřej Císlar, PhD.**

Základní zhodnocení diplomové práce:

Celá diplomové práce se na první pohled jeví jako by se jednalo spíše o teoretickou záležitost než návrhově architektonickou. Jak rozsáhlé analýzy k tématu, tak struktura celé práce včetně pojmenování jejích částí – kapitol (Předmluva, 1. „Tržnice pro 21. století“, 2. „Tržnice pro Prahu“ a s tím i celkové pojetí, kdy až kapitoly 3. „Koncept návrhu“, 4. „Výkresy“, 5. „Detail“, 6. Obecné formy,) pojednávají spíše o autorově konceptuálním pojetí než vlastnímu smyslu odpovídajícím zadání.

Proto hned v úvodu musí oponentura poukázat na to, že právě naplnění zadání, „předpoklad velkorozponového zastřešení krytého náměstí“, je třeba vysvětlit.

Také je zde několik poznámek a otázek k „teoretickému“ zaměření celé diplomové práce.

Po výrazné až excelentní analýze míst a pozic bývalých tržnic na půdorysu historické Prahy nastupuje výše zmíněné členění kapitol, které asi měly teoretický přístup navodit, neřkuli potvrdit.

Idea diplomové úrovně práce naznačená v Předmluvě odkazem na Umberta Eca ale úplně ještě nepřesvědčila o tom, co má a nemá tovaryšské absolutorium (diplomová práce) obsahovat. Jestliže se o tom diplomant zmiňuje, znamená to, že jako Umberto Eco mluví o tom, **že lze architektonickou diplomovou práci napsat?** Tedy směřuje-li k jakési snad i k možné narativní formě, mějme na paměti, že Eco je při všem spíše populární spisovatel než architektonický teoretik. Tak se zde nabízí až nepříjemný vjem z práce ve smyslu převahy přilnavosti k tomu, KDO co říká, než CO kdo říká. V práci se ale nejedná o teoreticky vypracovanou esej, spíše o ad hoc korelativně vyřčené pocity a dojmy. O tomto kritickém postřehu oponenturu utvrzují sporné výroky typu: „Co je hmotné kolem nás, je architektura“ nebo „architektura je existence určitého architektonického objektu“.

Při podrobnějším zkoumání totiž shledáme, že se jedná pouze o výroky nijak blíže nemířící ani k vlastnímu návrhu, ani k opravdové teorii. **Tak nastupuje naprosto trefný metaforický výrok Ondřeje Císlara, když jako vedoucí práce mluví o diplomové práci, té, kde se má ověřit schopnosti učedníka – a to je to ušití saka, které má padnout a musí být nezpochybnitelné? Na tuto otázku třeba odpovídat výpravná adjustace práce.** Je jen otázka jak toto „sako“ padne?

Jiné poznatky, kritické připomínky:

Když Josef Holeček mluví o „pouhém“ saku, míří tedy asi mnohem výše, což nakonec skoro popře.

Od saka k vlastní obhajobě je z hlediska oponentury hlavním úkolem ověřit, zda a jak jsou zde naplněny parametry základní propedeutiky pro působení absolventa dál, jak v teorii tak ve věcné architektuře? Z hlediska předvzdělanosti pro uznání absolutoria pro výkony architektury (propedeutiky magistra) si lze stanovit i kritéria:

1) Logiku; pak v ní by měl být naplněn nejprve smysl celého navrhovaného díla a pak teprve význam. Zde se oponentovi jeví, že je to v práci postaveno někde až obráceně.

2) Osvojení základních informací pro další činnost v oboru se zdá, že diplomová práce působí velmi přesvědčivě. Je zde řada bádání na téma tržnic a pozoruhodný vynikající sběr dat.

3) Schopnost využití architektonického jazyka – tak ta je otázkou na osobní obhajobu. Třeba v tom, že se v diplomové práci setkáváme s velice zvláštním přepisem klasických forem. V tom i metaforické úlohy tektonických principů naráží podobně jako v jeho pokusech o teorii na otázky nad výrokem filozofa Petra Rezka o „*hrdém štěstí sloupu*“. Otázky budí amorfně dekorativní hra se zužujícími se a rozšiřujícími dřívky četných sloupů s výslovným popřením přesných a napjatých forem. Např. prostřednictvím až ostentativně jinak než klasicky představeného gestaltismu směřuje k jakési až východní, či pseudosecesi nabízených analogii forem. Tyto jakési „ajurvédské“ linie včetně sloupů s pop-muzikálově svítícími prstenci u psudohlavic jsou jako celek až fascinujícím způsobem představeny spíše jako rytmizovaná fasáda neurčité třípatrové stavby pseudotypu „*stoa*“? V ní ale vycpání některých travé účelově pojatými formami vertikálních komunikací odporuje záměru – např. snaze po čisté rytmizaci místa. Samostatně pojaté schodiště doslova vražené do systému lze nazvat barbarským přerušením rytmu, a spíš vyvolává jen něco jako vzpomínku na základy neo neo – brutalistních předloh. Tuto autorskou snahu oponent hodnotí kriticky pouze z hlediska základní, byť ne zcela zřejmé ideje návrhu, nikoli z kritiky přístupu; ten je jistě k obhajobě představená autorská licence.

4) Celková intelektuální schopnost architektonického absolutoria vychází ve smyslu představení diplomového návrhu vybaveného plejádou výpravných výkresů nakonec přesvědčivě.

Hlavně výkresy na rozdíl od teorie jsou představeny skoro profesionálně; jen by si podle oponenta zasloužily větší důraz na geometricky čistší základ pro architektonickou grafiku než zde orientaci, zase jako tomu bývá obvykle, hlavně na vizualizace. **Proto např. pro ověření proporcí ortogonální výkresy či rozvinuté veduty oponentnímu pohledu chybí.** Také zde je otázka na statika, kdy vodorovné síly by zasloužily při malém vzepětí kleneb, namísto amorfně vyznívající protiváhy v pseudokymatu, což by si rovněž zasloužilo obhájit.

Práci hodnotím: B - velmi dobře a při zdařilé obhajobě všeho **až výborně.**

V Brně dne 10. září 2020

podpis oponenta diplomové práce

Poznámky pro ujasnění názoru diplomanta, bc. Josefa Holečka

nad rámec standardní oponentury a další oponentní otázky k textové (teoretické?) části

V části PŘEDMLUVA

- výrok autora práce „Jako největší škola architektury v republice...Mělo by být zřejmé, že mají zájem (myšleno studenty) svět kolem měnit k lepšímu...“ jako by se vracel do doby předválečné avantgardy, kdy architekti byli takto v podstatě politicky angažováni a chtěli měnit svět.

Myslí se tím něco podobného a co konkrétního?

- Výrok Josefa Holečka „... ta druhá (myšleno technicistní jako autorem označená jako „pozemská“ anebo?), **tvůrčí je výsostnou hybris.**“ ? Od slova „hyper“ a slovesa kráčet, to znamená výslovné a pyšné překročení hodnot, či jejich mezí... To zaslouží oponentní zpochybnění už proto, že jako zpučnost, urážka, znamenala v antickém, filozofií nabitým Řecku navenek projevovanou pýchu, domýšlivost až aroganci, vyzývavé, drzé vystupování, jež překračuje člověku vymezenou hranici a nutně takto postihuje celou společnost. Zde se nabízí kritika postmoderní bagatelizace estetiky a etiky a její nahrazování jako by to byl nějaký směšný hřích na „zlepšování světa“. Ale takto o to diplomantovi zjevně nejde, jen se utopil v omylem zvolené citlivé formulaci svědčící o opaku než o diplomantem dobře míněném základu v architektuře.

Nemyslí se snad tímto nejasným výrokem, že to pro diplomanta znamená pozitivní hodnocení hybris coby nosného postoje pro tvorbu?

- Výroky diplomanta „velkému měřítku nerozumím“, nejspíš dostatečně neovládám techné a nemám patřičnou disciplínu, jako by navazovaly přece na zmínku o hybris? Pokud se má zde na mysli, že proti názoru diplomanta stojí nadčasové dílo, pak je nepochopitelné celé, k nadčasovosti (anebo k ironii této nadčasovosti snad?) mířící jeho vlastní dílo. A to má být epilogem architektury. Jde-li o rekapitulaci nezákladnějších principů, jak lze architekturu interpretovat, pak proč tyto principy měnit ve smyslu proměny přesných a jasných a pevných tvarů – totiž zde v nepevné, takříkajíc moderně či postmoderně neplasticky tekoucí? Přitom hřích typu hybris je jen nová pseudokonvence s novými nároky na politickou korektnost se všeho relativizací, kdy z hřichu na formě architektury se stává dnes jen jakoby žádoucí „překonání konvence“, z nepřítomnosti etiky a z amorálnosti se stává mentální deviace, z deviace se stává „zajímavá“ alternativa, z alternativy se nakonec tragicky stává něco úplně „normálního“. To je podstata dnešní hybris - jednání obyčejného smrtelníka, který nezná míru vůči Bohu, vůči obci, míru rouhání a vzpoury proti řádu světa. Pád architektonického díla ne stání je pak synem hybris. Aristoteles, kterého uvedl autor diplomové práce na jednom zobrazení s Platónem, vymezuje hybris jako „zahanbení, zneuctění oběti ne proto, aby člověk něčeho dosáhl, ani proto, že se mu něco přihodilo, ale jen z vlastního rozmaru a potěšení. Příčinou tohoto potěšení je, že si lidé myslí, že hanobením posvátného a tak i druhých posilují svoji nadřazenost“

Znamená to, že diplomant považuje celé diplomové autorské dílo za to, co obsahuje malé měřítko?

- Výrok autora práce, že „možná architektura není jen navrhování ..“

Může znamenat, že ji lze i napsat ve smyslu odvolání se diplomanta na ovšem zřejmě jiný smysl Wittgensteinových 7 vět?

- Teze nadčasové skořápky, kterou se diplomant charakterizuje, podle oponentury neobstojí ve vztahu právě k popisu architektonického jazyka (viz v bodě 3 vlastní hodnocení práce); podle vlastního vyjádření diplomanta jde o „hru“ na výroky, které se mohou stát nezpochybnitelné. Jistě poctivě myšlený výrok, ale pokud jde o základní pevná pravidla, nelze nikdy hovořit jen o hře.

Znamená to, že diplomant miní představit jako hru nový a nadčasový jazyk díla?

- Jestliže s odvoláním na vyjádření se diplomanta, že si nenárokuje „pravdivost“, je třeba zmínit, že je dobře nalézat rozdíl mezi pojmem pravdivosti jako danosti a proti tomu pojmem opravdovosti ve smyslu nezakrytosti jako ryzosti. Je-li teoretický traktát requiem, jak jej sám autor představuje, pak k čemu tato mše za zemřelé? Když ta by měla být asi ne už svatá ale jenom nezávazně myšlenou (a tím neručící za nic) hrou!

Otázka je, jak to je myšleno v diplomové „teorii“, zda se má jednat o to nebo ono ve smyslu vztahu k pojmu „aletheia“?

V části 1 TRŽNICE PRO 21. STOLETÍ

- Nastolená podnětná otázka, kde „cihla i klika mají svůj význam,“ je vzápětí diplomantem zpochybněna výrokem, že „tento význam mohou v čase ztrácet“; část o tom, co všechno kolem nás je v podstatě design, je v práci zásadní a podnětný postřeh, který nás možná dovede blíže k pochopení autorova východiska k představené formě. Njde tedy o lesklý dizajn, ale bohužel nejde ani o anamnézu klasiky v architektuře. Objekt, navržený podle vitruviánských zásad, je pak možné brát jako efemérní téma? Co se miní onou závěrečnou větou, kdy se v diplomantově výroku nabízí prověřovat jiné věci? Ale jaké?

Tomu se nabízí otázka, zda představená tržnice je onou nadčasovou „svatou“ formou anebo je efemérním objektem a pak jí proto přísluší ona hra tvarů, o které zde v oponentuře byla tak kritická řeč?

V části 2 TRŽNICE PRO PRAHU

- Tautologicky vyznívající výrok „architektonický jazyk je v podstatě performativní“ budí další nevyjasněné otázky. Performance navozující tzv. preformační umění znamená i zde, že se představuje publiku nějaký koncept, (často kdekoli a kdykoli?). Oponent namítá, že v architektuře přece nikdy cíleně nejde o žádné tzv. „živé představení“ něčeho, co se takzvaně v architektuře děje. Také architektonické nahlížení, kde v podstatě v současné situaci převažuje text, je vlečeno až kýčovitým spoutáním do představy a pak do dalších představ vzešlých z formulí. V nich se obecně přečnuje aktuální role sdělení jako význam tzv. informací. Pak tedy ustupuje ve prospěch performance i význam jakýchkoli, např. těch diplomantem nabízených zvláštních amorfních tvarů. Před významem také ruku v ruce existuje pojem smyslu; ten se zde v osvětí pronášených výroků poněkud vytrácí. Aby se nevytratil zcela, k tomu je potřeba podle oponenta na rozdíl od závěrečného zpochybnění všeho představeného autorem mnohem větší míra intence.

Je otázka, jestli nadšení z Wittgensteina a jeho smyslu pro jazyk a texty spolu s pojmem „performance“ lze tak jednoduše převádět z filosofické do jiné, architektonické disciplíny, bez kritické reakce?

V části 3 KONCEPT

2

- V ostatních částech, zejména v analýzách Prahy a pro tržnice existujících vhodných míst je bez doplňujících otázek. Snad jen by stálo za to zmínit, že trhy bývaly ruku v ruce snoubeny se strukturou měst a jejich lokátorským založením, nikoli pouhým výsledkem performativně pojatých vztahů.

Zde je nezodpovězeno to, zda dílo architektury a to i jakožto tržnice je oním navozením souladu Vitruviových základních pojmů, anebo zda tyto pojmy spíše mají místo jako ohnisko pro trhy utvářet?

- Další „odvážný“ výrok vyznívající jakoby tautologicky je, že „trvalá architektura je sochařstvím“ Ten zarazí každého, kdo se sochařstvím měl kdy co společného a kdo chápe mezi sochou a architekturou zásadní rozdíl. Vezmeme-li v potaz základní sochařský princip architektonického díla, je to zřejmé jen v reliéfech. Ty jsou jako sochy s architekturou spojeny, ale i ty jsou autonomní prostorově se vydělujícím dílem a jen se rozlišuje, jak dalece je reliéf prostorově náročný. Tyto sochařské obrazy vznikají z archetypů a až zde mají s architekturou společné snad východisko v původové energii. V tom je pozoruhodný Gombrichův originální přístup, který spočívá v tom, že se snaží omezovat výkladovou libovůli v interpretacích jednotlivých druhů umění včetně architektury, přestože hledal spojnice mezi dějinami umění a umění sjednocující tvarovou psychologií. (Viz velmi kriticky míněnou oponentovu poznámku o náhradě architektury „performancí“, o záměně sochy za architekturu apod.). Na tomto stejném principu postavil svoje performativně založené úvahy diplomant paradoxně, i když zřejmě není jeho zastáncem, stejně jako Duchamp. Postavil je totiž blízce dnešním tezí antiarchitektury ryze prakticky: Svou amorfní praktickou „fontánu“, tedy pisoárovou mísou umístěnou do galerie, když ji už v roce 1917 označil v newyorské výstavní síni „Society of Independent Artists“ za umělecké dílo, nastolil i pro oporu v oponování této diplomové práce řadu podobných otázek.

Je tedy i zde hlavní otázkou, jestli lze přijímat relativizaci kritérií odlišující jednotlivé druhy umění? Také zda lze přijímat relativistický názor, že umělecké dílo (tedy i architektonické dílo) je cokoli, co se za ně prohlásí?

- Následující zpochybnitelná teze související se sochařským uměním je závažná otázka, jestli „analýza postupně tesá a zpřesňuje výraz hmoty, až dojde ke konečnému tvaru“? Oponent se domnívá, že je to právě zbytečně přečeňovaná analýza, která zbořila mýtus a nahromadila v uměleckých tématech, tedy i v architektuře tolik neužitečných sil. Pleonasmická analýza podobně jako diplomant se opírá o popisný druh kontextu analogicky k upovídáním chápáním se tématu v textu v architektuře (takto i kontextu.) Takový literární druh postojů k architektuře závisí na zaměněné kultuře, která jej vytvořila a používá vždy pro nějakou konkrétní, zdánlivě jistou situaci, stavějící např. na „vědeckém bádání“ anebo na „životě“. Jde o pleonasmus mnohých neužitečných sdělení, neodpovídajících dílem v prostoru a uměním prostoru. S tím jde ruku v ruce mnohá didaktická záminka k pochopení záměru „poselství“ autora? Ten skoro navozuje disforický postoj, který my máme přijmout. Jde o inherenci sdílený a jako by obecněji platný psychologický stav ne cizí kýčovitému a jen zdánlivě tautologicky vyznívajícímu výroku „blbá nálada“. Není vůbec důvod ani pro slabé chronické deprese!

Otázka zní, jak je to tedy v diplomním návrhu s tesající úlohou analýzy?

Třeba zde máme také co do činění s otázkou, zda určité pojetí umění nám může způsobit prožívací potíže?

V části 4 VÝKRESY

- další odvolávky na inherentní argumentaci pomocí Wittgensteina budí analogické asociace s oponentními úvahami viz výše. Mají se týkat tzv. „tradičních zobrazovacích metod dané (snad už ve studii dokonce?) legislativou..“? Když autor implicitně kritizuje výkresy, jako jsou pohledy, půdorysy a řezy, nastoluje tak pochybnost s námitkou, že mu v práci některé zásadní, zejména ty, kde se určuje měřítko a proporce, v podstatě fatálně chybí.

Otázka se nabízí ta, jak a kde se jinde, než v přesné geometrii (ale nejenom jako schématu konceptu v nekonkrétních půdorysech) chce stanovit slova jako parametry architektury, jež se týkají estetického i společenského výrazového a tvarového působení? A zda vůbec mohou „...nést jednotlivé výkresy různé stupně významu...“ ?

- Analogie „slov“, které naplňují „věty“ s náplní funkcí si nelze představit jinak než jako (s prominutím) alogický výrok. Skladba vět se beze logických slov a jejich skladby neoddělené od samotné věty neobejde. Oxymorón je tak mluvit o jakési větě, kde slova dělají jen výplň.

- Co ve větě znamená slovo, v tomto pojetí architektury může znamenat právě sloup. Ale jaký? Sloup je totiž nevyslovitelnou individualitou, zároveň je částí stavby bez vnitřní souvislosti s obklopujícím jej prostorem, se schopností existovat samostatně nebo ve sdružení ve sloupové kolonádě svým napjatým a současně elegantním tvarem nést břemeno, trámoví, archivoltu. Tak i oblouk od římské po renesanční architekturu je pnoucí se od sloupu ke sloupu, je archivoltou, tj. architrávo- vým krásně se klenoucím nosníkem; tak je také samostatným elementem a nikoli součástí tvarově tekoucí hmoty, tedy nikoli součástí zdiva na něm spočívající. Tak je tomu v každé tektonické archetypální struktuře. Jde tedy sice o samostatná slova, ale nejenom; jde o systém, jež vyjadřují teprve věty. Forma břemene v klasickém pojetí, ke kterému se snaží diplomant odkázat, spočívá i na vlysu vytvořenému ze záhlaví sloupů; i zde je podstata architektury - ve smyslu tvarosloví. Zde teprve jsou analogie k sochařství: Totiž kdybychom se měli spokojit zkoumáním prostorovým, umění architektury podobně jako sochy začíná tam, až kde nejsou postačující slova, ale kde končí věta – struktura celé stavby. Tak je už podle Shopenhauera možné uvidět v pojmu tektoniky sloupů a archivolt generální bázi celé architektury. Proto na formě sloupu tolik záleží a rozhodně nemůže podléhat tvaroslovné svévolnosti. Architektonické je pak jako plastické, tedy to, co se klene s logickou napjatostí navenek, čemuž ovšem neodpovídá zde navržené tvaroslovné pojetí. Sice pojem „plasso“ znamená formuji, všeobecně platně vytvářím; ale jen pro tvorbu pozitivně z logiky nesení vycházející smysl.

Zde je podle oponentury diplomní návrh nejvíce kritický!

Anebo snad - jaká jsou logická a/nebo intuitivní východiska k tomuto postulátu, že slova jsou ve větách sloupy a tedy víc než pouze jakási „nové“ tvarovatelná výplň?

V části 5 DETAIL

- To že detaily vytvářejí jak funkční, tak estetický, i konstrukční charakter, je v podstatě jakási úvodní řeč na úrovni pedagogického povídání určeného pro laiky. Není třeba o významu detailu přesvědčovat ty, kteří mají detaily a jejich pojetí vidět z návrhu a projektu stavby.

Diplomant sice vysvětluje, jak je to myšleno s detaily trvalými versus detaily dočasnými, ale to jsou postuláty obecně známé a je legitimní otázka, zda platné nějak pro tuto či obecně danou architektonickou práci a zda a jak pro architektonickou teorii?

V části 6 OBECNÉ FORMY

- Výrok k obecnosti mířícím pojetí závěru „teorie“, a zejména to že by si v diplomové práci stavbu na daném místě ani nikdo nepřál a dokonce se „sebereflektujícím“ (otázka jde, zda ne spíše alibistickým?) výrokem, že by si i sám diplomant tam stavbu jím navrženou „rozhodně

nepřál“ je šokující. Nepřeje-li stavbu ani sám, navozuje znovu nezodpovězenou otázku buď po legitimní možnosti odcizení díla anebo mylně popletenou formulaci s odvoláním se na již jinde zmiňované zcestné pochopení významu „hybris“. Rozhodně podle oponentova názoru návrh není akademickou abstrakcí, která chce naznačit „otevřenou mysl“. Kliše o otevřenosti vystřídaly předchozí fráze o „glásnosti“ z osmdesátých let a jak je vidět z let devadesátých až nultých přetrvávají klidně v diplomní práci dodnes.

Vždyť už pojem „obhajoba“ znamená elementární smysl práce umět ji předložit jako přesvědčené a přesvědčivé tovaryšské absolutorium a tomu se prostě nedá nevěřit, anebo ji v podstatě nechtit obhájit?

Nabízí se tedy vtíravá a oprávněná jedna z posledních otázek na diplomanta – míní opravdu s přeloženým návrhem vystoupit a jej chtít obhájit?

- Boj se suchem a další „aktuální“ témata Greta Thunbergové jsou sice pro některé jiné přístupy dnes jakoby nosné, ale podstatné je se na ně pokusit co je v učednických silách nějak opravdově, když už jsou autorsky nastolená, odpovědět. A odpovědi nemusí být pouze „architekturou s velkým A“, jak diplomant opakovaně proklamuje, že takovou zavrhuje.

Co je v tomto smyslu myšleno výrokem „sobeckého uzavření na vlastním dvorku“?

- Další otázky sem spíš jaksí zamotané, např. ty dávno nastolené Martinem Heideggerem ve smyslu starosti (Sorge) než logicky z práce anebo k práci vzešlé, jsou stále platné v opravdové architektuře, ať s malým nebo velkým A.

Co znamená sebespřísežný slib, že diplomant velkou architekturu nebude dělat? Snad že je tato umenšená ve své „velikosti“ už tím, že není banálnější, jak autor banalitu a bádání vyzdvihuje?

- Zakončení autorových dojmů (rozhodně se různí od skutečné teorie) Wittgensteinovým citátem z Traktátu o skopnutí žebříku, po kterém je třeba vystupovat vzhůru, a teprve pak se rozhlížet po světě, jako by nás vracelo navzdory autorově vztahu k tradici (otázka k jaké), kdy tento princip autor doporučuje použít pro všechny typy tvorby.

Naštěstí i pro dezorientované je zde na závěr diplomantových textů zpět Vitruviova triáda; a tak snad víme, co chtěl říci, i když nejvíce o tom, zda a jak absolvovat vypovídá vlastní návrh studie podle diplomantem – doufejme že ne ve smyslu jím proponované „hybris“ - upraveného zadání vedoucího práce.

Navzdory některým docela obstojným výkresům a návrhům je nasadě už poslední otázka proč všechno toto až „pedagogické“ povídání, když k výraznému intelektuálnímu sdělení a eleganci návrhu sice nechybí málo, ale že je dosažitelné, práce přece jen a docela nadějně naznačuje.

Doplnil 10.9.2020

PH

